

Wyrok z dnia 16 listopada 2001 r.

I PKN 670/00

Urzednikowi państwowemu przechodzącemu na emeryturę przysługuje jednorazowa odprawa, także w przypadku wygaśnięcia stosunku pracy (art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych, Dz.U. Nr 31, poz. 214 ze zm.; obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 86, poz. 953).

Przewodniczący SSN Jadwiga Skibińska-Adamowicz, Sędziowie SN: Józef Iwulski, Jerzy Kwaśniewski (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2001 r. sprawy z powództwa Ingeborgi J., Barbary N., Krystyny G. przeciwko Urzędowi Marszałkowskiemu Województwa Ś. w Ko o odprawę, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach z dnia 18 kwietnia 2000 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e

Zaskarżonym kasacją pozwanego Urzędu Marszałkowskiego Województwa Ś. w K. wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2000 r. Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Katowicach zmienił oddalający powództwo wyrok Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Katowicach z dnia 10 listopada 1999 r. i zasądził na rzecz każdej z powódek od pozwanego Urzędu Marszałkowskiego określone kwoty odpowiadające zgłoszonym w pozwie roszczeniom z tytułu jednorazowej odprawy emerytalnej z ustawowymi odsetkami od 1 lipca 1999 r.

Od powyższego wyroku pozwany Urząd Marszałkowski wniósł kasację, zarzucając niewłaściwe zastosowanie art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz.U. Nr 31, poz. 214 ze zm.) oraz naruszenie art. 386 § 1 KPC.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W swej pierwszej podstawie (por. art. 393¹ pkt 1 KPC) kasacja zarzuciła niewłaściwą subsumcję wskazanego przepisu prawa materialnego do stanu faktycznego sprawy. Punktem odniesienia jest tu podstawa faktyczna zaskarżonego wyroku, która w kasacji nie została zakwestionowana. Ta podstawa faktyczna, w zakresie niezbędnym dla oceny postawionego zarzutu, stosownie do uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, przedstawia się następująco.

Powódki były pracownikami Urzędu Wojewódzkiego w K: Ingeborga J. od 15 grudnia 1961 r., Barbara N. od 20 lutego 1961 r. i Krystyna G. od 1 stycznia 1990 r. z tym, że poprzednio (od 10 stycznia 1967 r.) pracowała w innych urządach państwowych. Każda z powódek miała status mianowanego urzędnika państwowego. Z dniem 1 stycznia 1999 r. każda z nich, z mocy art. 23¹ KP w związku z art. 52 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację publiczną (Dz.U. Nr 133, poz. 872 ze zm.), stała się pracownikiem pozwanego Urzędu Marszałkowskiego w K., a stosunek pracy wygasł z mocy prawa w dniu 30 czerwca 1999 r. na podstawie art. 58 ust. 1 powołanej ustawy z dnia 13 października 1998 r. Każda z powódek nabyła uprawnienia emerytalne przed ustaniem stosunku pracy. Ingeborga J. - 1 kwietnia 1998, Barbara N. - 1 maja 1997 r i Krystyna G. - 1 września 1996 r. Powódki pobierały wówczas, zgodnie z odpowiednimi przepisami oprócz wynagrodzenia za pracę odpowiednie części świadczeń emerytalnych. Przed wygaśnięciem stosunku pracy każda z nich złożyła pracodawcy oświadczenie, że z dniem 1 lipca 1999 r. przechodzi na emeryturę. Od tego dnia powódki nie pozostają w zatrudnieniu i otrzymują emeryturę w pełnej wysokości.

Ustalone okoliczności faktyczne stanowią, według zaskarżonego wyroku, właściwą podstawę do zastosowania art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych i w konsekwencji zgodnie z treścią tego przepisu - stwierdzenia, że powódki, które zachowały uprawnienia pracownicze z urzędniczego stosunku pracy (por. art. 58 ust. 4 powołanej wyżej ustawy z 13 października 1998 r.), nabyły prawo do jednorazowej odprawy z tytułu przejścia na emeryturę.

W uzasadnieniu zarzutu kasacji podniesiono, że ocena prawna wyrażona w zaskarżonym wyroku jest wadliwa, gdyż nie zachodzą warunki powstania prawa do

odprawy: „bowiem w konkretnym przypadku umowa wygasła, a nie została rozwiązana”.

Sąd Najwyższy uznał podniesiony w kasacji zarzut za oczywiście bezzasadny. Nie wiadomo nawet (kasacja tego w ogóle nie przedstawiła), na czym została oparta hipoteza, jakoby tylko rozwiązanie umowy o pracę stanowiło warunek przysługiwania jednorazowej odprawy. Takie, postawione bez żadnej argumentacji, stwierdzenie wnoszącego kasację nie ma oparcia w treści art. 28 ust.1 ustawy o pracownikach urzędów państwowych, który stanowi o przysługiwaniu jednorazowej odprawy - „urzędnikowi państwowemu przechodzącemu na emeryturę, lub rentę inwalidzką”. Tak więc z cytowanego przepisu jasno wynika, że przesłanką przedmiotowego uprawnienia jest określona zmiana stosunków prawnych, zmiana wyrażona pojęciem „przechodzenia”. To ze względu na to, że ktoś, będący urzędnikiem państwowym, traci tę sytuację prawną (przestaje być urzędnikiem państwowym), a przechodzi do innej (staje się emerytem lub rencistą), ustawa pragmatyczna zapewnia mu jednorazową odprawę. Oczywiście, rację miał Sąd Okręgowy, że w omawianej regulacji nie ma uzależnienia prawa do odprawy od sposobu rozwiązania stosunku pracy (także przyczyny). Kwestia ta była już wielokrotnie wyjaśniona, także w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. wyjaśnienia zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 czerwca 2000 r., I PKN 700/99 - OSNAP 2001 nr 15, poz. 486).

Bezzasadny jest także zarzut procesowy kasacji. Nie wiadomo, dlaczego naruszenia wskazanego art. 386 § 1 KPC upatruje kasacja w tym, że: „Sąd drugiej instancji zmieniając korzystny dla pozwanego wyrok Sądu pierwszej instancji pozbawił go możliwości dochodzenia swoich praw w trybie zwyczajnym”. Tymczasem Sąd Okręgowy dokładnie do sytuacji procesowej zastosował przepis wyrażający zasadę postępowania apelacyjnego, iż „w razie uwzględnienia apelacji sąd drugiej instancji zmienia zaskarżony wyrok i orzeka co do istoty sprawy”.

Z powyższych przyczyn, uznając, że kasacja nie miała usprawiedliwionych podstaw, Sąd Najwyższy ją oddalił (art. 393¹² KPC).

=====